

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἐστίας",

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ' καὶ ε' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΡΑΤΕΤΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματὸσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπων νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἄς ὑπηρετώμεθα μόναι. — Ἐρως καὶ φιλία (ὑπὸ κ. Ἀνθίπης Παλαμή-
δου). — Τὸ τάξιμον (ὑπὸ κ. Ἀνθῆς Βασιλειάδου). — Πῶς πρέπει νὰ εἶναι οἱ
νέοι (ὑπὸ κ. Βασιλικῆς Κ. Κυριακίδου). — Ὁ χαιρετισμὸς παρὰ τοῖς διαφόροις
λαοῖς. — Μία καλλιτεχνικὴ ἑορτή. — Ταξιδεύομεν μόναι. — Ποικίλα. — Θεάτρον.
— Συμβουλαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΠΩΣ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΩΜΕΘΑ ΜΟΝΑ

Σκέπτονται ἄρα αἱ ἀναγνώστριά μου τὴν θέσιν μου, ὡς-
κις ἀνὰ πᾶσαν ἐβδομάδα κἀθημαί πρό τῆς τραπέζης μου, ἵνα
γράψω ἀρθρίδιόν τι διὰ τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν»;

Ἐν τεμάχιον χάρτου ἐνώπιόν μου, τὸν κονδυλοφόρον ἀνὰ
χεῖρας, τὸν τυπογράφον συνεχέστατα πρό τῆς θύρας τοῦ γρα-
φείου μου, μεμφιμοιροῦντα διότι ἡ ὕλη ἀργεῖ, καὶ πολλὰς ἰδέας
συγκεχυμένας εἰς τὴν κεφαλὴν χωρὶς οὐδεμίαν ἐξ αὐτῶν νὰ μοι
παρίσταται σαφῆς, χωρὶς οὔτε λέξις ἢ φράσις νὰ μοι ἔρχεται
εἰς τὸ ἄκρον τῆς γραφίδος πρὸς ἐξωτερικεῦσιν οἷας δῆποτε
τῶν ἰδεῶν τούτων.

Πολλάκις εὐρίσκω ὠραῖον τίτλον, τὸν ὁποῖον θέτω καλλι-
γραφικώτατα πρό τῆς ἐπικεφαλίδος τῆς σελίδος μου καὶ ἐπει-
τα . . . τίποτε. Μένω μὲ τὸν τίτλον, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους
διαγράφεται ἵνα κατόπιν τῆς ἐκθέσεως ἰδέας τινός, εὐρεθῆ καὶ
ὁ ἀνάλογος τοιοῦτος.

Ὅταν μάλιστα ὁ καύσων τῆς ἐποχῆς ταύτης συντελῆ εἰς
μείζονα τοῦ πνεύματος στείρωσιν, ὅταν ἄλλη τις σκέψις προ-
σωπικὴ μὲ ἀπασχολῆ, ἢ ὅταν νευρικὸς τοῦ ἐγκεφάλου ἐρεθι-
σμὸς καθιστᾷ τὸν νοῦν μου ἀδρανῆ καὶ συγχίζει τὰς ἰδέας μου,
τότε ἀληθῶς ἢ τελευταία ἀποχειροβίωτος ἐργάτις δύναται νὰ
θεωρηθῆ ὀλιγώτερον κοπιᾶζουσα, ὀλιγώτερον ἐμοῦ δυστυχῆς.

Εἶμαι ὡς ὁ γλύπτης ὅστις ἔχει ἐνώπιόν του ὠραῖον μάρμα-
ρον, κρατεῖ τὸ γλύφανον ἀνὰ χεῖρας, ἀλλ' ἀγνοεῖ, ἐὰν τὸ δη-
μιουργημά του θὰ εἶναι θεὸς τις ἢ ἀπλοῦν σκεῦος κατὰλληλον
δι' ἐπίπλωσιν αἰθούσης.

Ἐννοεῖται λοιπὸν πόσον εὐγνώμων εἶμαι πρὸς τὰς ἀναγνω-
στρίας μου ἐκείνας, αἵτινες διὰ μιᾶς ἐρωτήσεώς των μοι ὑπο-
δεικνύουσι νέον θέμα πρὸς μελέτην καὶ συζήτησιν, δυνάμενον
νὰ ἐνδιαφέρῃ ὄχι αὐτὴν καὶ μόνην, ἀλλὰ καὶ πολλὰς ἄλλας.

Εἰς τοιαύτην καὶ σήμερον εὐρισκόμην ψυχολογικὴν κατὰ-
στασιν, ὅταν ἔλαβον ἐπιστολὴν γηραιᾶς φίλης μου, ἣτις ἀκρι-
βῶς μοι παρεπονείτο, διότι δὲν ἔγραψα ἄρθρον τι, δι' οὗ νὰ
παρακινῶ τὰς ἀναγνώστριάς μου νὰ καταγίνωνται εἰς οἰκιακὰ
ἔργα, ὅπως κατορθωθῆ νὰ δύνανται ἐν ἀνάγκῃ νὰ ὑπηρετῶν-
ται μόναι, χωρὶς νὰ καταρεύωσι πάντοτε εἰς τὴν μισθωτὴν
ὑπηρεσίαν, ἣτις ἀπέβη ἡ μάστιξ τῆς συγχρόνου οἰκογενείας.

Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι ἀληθῶς μεγίστης σπουδαιότητος διὰ
τὴν οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν, καίτοι ἡ πραγματοποίησις τοῦ
ὀνείρου τῆς ἀπὸ τῶν ὑπηρετῶν ἀπαλλαγῆς εἶναι χίμαιρα.

Τὸ εἶδος τῶν γυναικῶν, αἵτινες δύνανται νὰ ὑπηρετῶνται
μόναι τῶν ἐκλείπει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μετὰ καταπληκτι-
κῆς ταχύτητος, διότι ἡ νεωτέρα γενεὰ ἀρέσκειται νὰ ἐξαφανίζῃ
τὰς πραγματικὰς ἀρετὰς ὑπὸ τὴν αἴγλην τῶν ἐλαττωμάτων
τοῦ συρμοῦ. Οὕτω αἱ νεωτερίζουσαι γυναῖκες φαντάζονται ὅτι
εἶναι προτιμότερον νὰ ἐπιδεικνύωσι προσωπικὸν ὑπηρεσίας,
ἔστω καὶ ἐὰν πρέπει νὰ καταρύωσιν εἰς ἐξευτελισμοὺς καὶ
δάνεια, ὅπως ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὰς δαπάνας τῆς συντηρή-
σεώς του, ἢ νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τῆς ἡδυπαθοῦς ἀδρανεῖας, εἰς
ἣν περιπίπτουσιν ὡς ἐκ τῆς ἐν τῷ οἴκῳ ἀεργίας. Λησμονοῦσιν
αὐταὶ ὅτι οὐδὲν ἐντιμότερον τῆς ἐργασίας καὶ ὅτι οὐδέποτε ἡ
γυνὴ εἶναι τόσο σεβαστὴ ὅσον ἀσχολουμένη εἰς τὴν διεύθυνσιν
τοῦ οἴκου τῆς καὶ τὴν εὐμάρειαν τῶν οἰκείων.

Πολλοὶ ἀποδίδουσιν τὸ κακὸν τοῦτο εἰς τὴν παρεχομένην
εἰς τὴν σύγχρονον γυναῖκα ἀνωτέραν πῶς πνευματικὴν μόρφω-
σιν. Θὰ ἦσαν ἀληθέστεροι, ἐὰν ἔλεγον ὅτι αὐτὴ ἡ πνευματικὴ
ἀνάπτυξις εἶναι πολὺ ἀτελής, ἀφοῦ δὲν κατορθοῦται δι' αὐ-
τῆς ἡ ἔμπνευσις τοῦ στοιχειώδους εἰς πάντα ἀνθρώπον καθή-
κοντος τῆς ἐργασίας.

Γυνή ἀληθῶς ἀνεπτυγμένη δὲν ἐκθέτει ποτε τὴν ἰδίαν καὶ τὴν τῆς οἰκογενείας τῆς εὐτυχίαν δι' ἀπλήν καὶ ματαίαν ἱκανοποίησιν ψευδοῦς ἐπιδειξέως, ἀλλ' οὔτε θεωρεῖ τιμὴν τῆς νῆς ἀγνοῖ καὶ νὰ ἀδυνατῇ νὰ πράξῃ αὐτὴ, ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ἢ ὑπηρετριά τῆς δύναται. Δὲν γίνεται οὕτω αὐτὴ ποτὲ ὑποχείριος τῆς πρώτης τυχαίας τοῦ ὄχλου γυναικός, ἣτις ἀσυστόλως ἐκμεταλλεύεται τὴν ἀδαημοσύνην τῆς οἰκοδεσποίνης, ἐγκαθιδρύεται κυρία ἐν τῷ οἴκῳ μας, μᾶς δίδει νὰ τρώγομεν ὅ,τι αὐτὴ θέλει, κανονίζει τὰς δαπάνας μας συμφῶνως πρὸς τὰ συμφέροντά τῆς, διατάττει πάντας καὶ πάντα, δέχεται τὰ ἐγκώμια τοῦ συζύγου, πολλάκις δὲ προκαλεῖ καὶ σκάνδαλα, ἀποραιομένη μετ' αὐθεντικότητος καὶ αὐθαδείας ἐπὶ ζητημάτων, εἰς τὰ ὅποια μόνον ἢ οἰκοδεσποῖνα ἔχει δικαίωμα νὰ ἐπεμβαίη.

Ἄλλως τε μήπως μεθ' ὅλην τὴν στωικότητα καὶ ἀνεκτικότητα, ἣν ἀναπτύσσομεν ἀπέναντι τῶν τυράννων αὐτῶν, εἰς ἃς ἀναθέτομεν τὴν φροντίδα νὰ μᾶς ὑπηρετώσι, μήπως δὲν συμβαίνει ὥστε συνεχῆστα νὰ μᾶς ἐγκαταλείπωσιν ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἔχομεν μεγίστην αὐτῶν ἀνάγκη; Ἄσυνείθιστοι δὲ δι' ἐργασίαν, ἀγνοοῦσαι νὰ κατασκευάσωμεν καὶ τὸ ἀπλοῦστερον ἔτι φαγητόν, εὐρισκόμεθα κυριολεκτικῶς εἰς ἀπελπιστικὴν θέσιν καὶ ἀναγκάζομεθα σπεύδουσαι νὰ προσλάβωμεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας τὴν πρώτην τυχοῦσαν τῶν τριῶν γυναικῶν.

Πόσα δυστυχήματα, πόσα καταστροφά, πόσα σκάνδαλα πόσα ἀνεπανόρθωτο: συμφορά, δὲν ἐπακολουθοῦσι συνεχῆστα τὴν ἐν τῷ οἴκῳ μας πρόσληψιν τοιούτων τεράτων; Πόσοι ἄνδρες δὲν παρεξέκλιναν τοῦ πρὸς τὴν οἰκιακὴν ἐστὶν ὀφειλομένου σεβασμοῦ, πόσοι υἱοὶ δὲν ἐγένοντο θύματα τῆς πονηρίας καὶ κακοηθείας, πόσοι νεάνιδες δὲν λαμβάνουσι τὰ πρῶτα τοῦ κακοῦ μαθήματα ἐκ τῶν διεφθαρμένων τούτων γυναικῶν, ἅτινα προσλαμβάνομεν ἀνεξετάτως καὶ ἐν σπουδῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας, ἀπλῶς ἵνα ἀπαλλαγώμεν τῆς ἐνοχλήσεως νὰ ὑπηρετηθῶμεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας μόναι, μέχρις οὐ ἐκλέξωμεν τὸ κατάλληλον διὰ τὴν ἐμπιστευτικὴν ταύτην θέσιν πρόσωπον.

Ὅχι μόνον λοιπὸν ὀφείλομεν νὰ ἐξοικειώμεθα καὶ ἡμεῖς καὶ αἱ θυγατέρες μας εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα ἐκ καθήκοντος πρὸς τοῦτο ὀρμώμεναι, ἀλλὰ καὶ χάριν αὐτῆς τῆς ἀσφαλείας τῆς ἡσυχίας μας, χάριν τῆς τιμῆς ἡμῶν καὶ τῶν οἰκείων μας ἀνάγκη διὰ καταλλήλου προπαρασκευῆς νὰ δυνάμεθα ἀφόβως νὰ ἀναλάβωμεν πᾶσαν τοῦ οἴκου ἐργασίαν, καθ' ἣν στιγμὴν εὐρεθῶμεν ἠναγκασμένοι εἰς τοῦτο.

Οἱ ἄνδρες, οἵτινες δρᾶνται πάσης εὐκαιρίας, ὅπως μᾶς καταμέμφονται διὰ τὰς δαπάνας τοῦ οἴκου καὶ διὰ τὴν πολυτέλειαν, αὐτοὶ συνεχῶς δυσχεραίνουσι τὴν θέσιν μας, ἀπαιτοῦντες ὑπηρεσίαν μεγαλοπρεπῆ καὶ εὐμάριαν, εἰς ἣν ἀδυνατεῖ νὰ ἐπαρκῆσῃ γυνή, ἔχουσα καὶ ἄλλας πλὴν τῆς τοῦ οἴκου ὑπηρεσίας ἀσχολίας.

Δὲν ἀρκοῦνται πλέον οἱ κύριοι: εἰς λιτὴν τροφὴν, εἰς ἕν, ὡς κοινῶς ἄλλοτε συνέβαινε, πιάτο. Θέλουσιν ὀρεκτικὰ, σάλτσας, ψητὰ, γλυκύσματα, φωτισμὸν πολυτελεῖ, συσκευὰς τραπέζης ἀπατραπτούσας, καὶ ἐναλλασσομένας διὰ πᾶν ἔδεσμα.

Θέλουσιν ὑποκόμισα τοῦ λούστρου, ἐπίπλωσιν πλουσίαν, ἐνδύματα καὶ ὑποδήματα πολλά, καὶ τὴν κυρίαν πάντοτε μυροβόλον, πάντοτε χρίσσαν, πάντοτε en quatre epingles ἐτοιμὴν νὰ ἱκανοποιῇ τὰς ἰδιοτροπίας των, καὶ νὰ τοὺς τέρη καὶ τοὺς τιμᾶ ἐν ταῖς αἰθούσαις τῆς ὑποδοχῆς.

Ἄλλ' εἶναι δύσκολον, πολὺ δύσκολον εἰς οἰκοδεσποῖναν νὰ δύναται νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀνδρός, καὶ πολὺ θλιβερόν νὰ βλέπῃ ἐαυτὴν παραγκωνιζομένην ἀκριβῶς, διότι προσπαθοῦσα νὰ ὑπηρετῆσῃ ἐαυτὴν καὶ τοὺς ἄλλους, ἀδυνατεῖ νὰ φαίνεται πάντοτε ἀξίερατος καὶ θελκτικῆ, ὡς ἐκεῖναι αἰτινες οὐδένα ἄλλον σκοπὸν καὶ προορισμὸν ἐν τῷ βίῳ ἔχουσιν ἢ τοῦτο.

Ἀπὸ κοινοῦ λοιπὸν ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὀφείλομεν νὰ συμβληθῶμεν, ὅπως οὕτω κατορθωθῇ τὸ χημαϊκὸν ἐν τούτοις καὶ πάλιν ὄνειρον τοῦ νὰ χεираφетηθῶμεν ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς μας.

ΦΙΛΙΑ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

B'.

Εἰρήνη πρὸς τὴν Ἀγλατῶν

Ἐν Κερκύρῃ τῇ 30ῇ Ἰουνίου 1892.

Εἶχον γελάσει μετὰ τοὺς φόβους σου κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ποθητῆς μου ἐπιστολῆς σου. Πολὺ συγχαίρει, *Εἰρήνη μου*, ἀναγέρεις τὸ ὄνομα τοῦ κ. Γεωργίου, καὶ πρόσθετον, μοὶ ἔγραψες. Ἐγέλασα! Ἀλλὰ δὲν μοὶ ἐπιτρέπεται πλέον νὰ γελῶ. Διατί νὰ κρύψω ἀπὸ σέ, ἀδελφοῦλά μου, ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον πρώτη ἐμάντευσας, καὶ τὸ ὅποσον εἶναι ἢ πᾶσα ἀλήθεια, ὅτι τὸν ἀγαπῶ δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς μου! Ἀπὸ πότε; Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς μετ' αὐτοῦ συναντήσεώς μου. Κεραυνόπληκτος λοιπὸν; Μάλιστα κεραυνόπληκτος.

Εἶχες δικαίον, ἢ καθ' ὅλα προνοητικὴ σὺ φίλη, νὰ φοβῆσαι δι' ἐμὲ τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμὴν, διότι, χωρὶς νὰ εἶμαι ρωμαντικὴ ἢ ἐξημεμένη, αἰσθάνομαι ὅτι ὁ ἔρωσ αὐτὸς θὰ εἶναι ἢ ζωὴ ἢ ὁ θάνατός μου, ζωὴ μὲν ἐὰν ἐκεῖνος μετ' ἀγάπῃς, θάνατος δὲ, ἐὰν δὲν ἀνταποκριθῇ εἰς τὸ αἶσθημά μου. Μὲ ἐγνωρίζεις καλῶς, ὅτε μοὶ ἔδιδες ὡς ἐμβλημα τὸν κισσὸν «προσκολλῶμαι ἢ ἀποθνήσκω».

Ὅτε ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου εἶχον λίαν συγκεχυμένην ἰδέαν περὶ τῶν πρὸς ἐκεῖνον αἰσθημάτων μου, ἀλλὰ περίστασις τις διεύρηνξε τὸν καλύπτοντα τοὺς ὀφθαλμούς μου πέπλον καὶ ἠδυνήθη οὕτω νὰ ἀναγνώσω ἐν τῇ καρδίᾳ μου μετὰ μέγαν γράμματα τὸ παμφίλιτον ὄνομά του.

Μίξ τῶν προφιλεστέρων διασκεδάσεων τοῦ πατρός μου εἶναι, ὡς γνωρίζεις, καὶ ἡ ἀλίσια. Ἐπιθυμοῦσα νὰ διασκεδάσω τὰ νέφη μελαγχολίας, ἅτινα πρὸ τινος ἀνακαλύπτω ἐπὶ τοῦ μετώπου του, τὸν εἶχον παρακαλέσει πρὸ μιᾶς περιπέτου ἐβδομάδος νὰ διοργανώσωμεν μικρὰν ἀλιευτικὴν ἐκδρομὴν. Ἐντὸς τῆς λέμβου, ἐφ' ἧς ἐπεβιβάσθημεν, εἶχομεν λάθει θέσιν, ὁ Γεώργιος μετὰ τῆς μητρός μου, ὁ πατήρ μου καὶ ἐγὼ, ἐν ὄλῳ μετὰ τοῦ λεμβούχου ὁ ἄτομα. Ἐπεστρέφομεν περὶ τὴν 8ην ἐσπερινὴν ὥραν, ἐφωδιασμένοι διὰ καλαθίου πλήρους ἰχθύων καὶ ἀνευ τινὸς ἀπενυκταίου ἄχρις ὥρας, ὅτε, χάριν συντομεύσεως τῆς διὰ ξηρᾶς ἀπὸ τῆς κατοικίας μας ἀποστάσεως, ἐπροτιμήσαμεν νὰ ἀποβιβασθῶμεν εἰς μέρος τι ὀλίγον ἀπόκρημον καὶ ἐνθα τὸ ὕδωρ ἔχει βῆθος ἰσχυρῶν ὄργων, ἀντὶ νὰ ἐξέλθωμεν ἐπὶ τῆς μικρᾶς ξυλίνης ἀποβάθρας, ἐξ ἧς εἶχομεν ἐπιβιβασθῆ.

Ὁ πατήρ μου ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ πρῶτος διὰ νὰ βοηθῆσῃ, ὡς εἶπε, τοὺς ἄλλους, ἀλλ' ἐβιάσθη, περπατήσας, καὶ ἐπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Δὲν ἐπρόφρασα νὰ ἀντιληθῶ καλῶς τῶν διατρεχόντων, ὅτε δευτέρῃ πτώπῃ σώματος ἠκούσθη καὶ ὁ Γεώργιος εὐρέθη εἰς τὸ ὕδωρ, ριπτόμενος εἰς βοήθειαν τοῦ πατρός

μου. . . Καὶ χίλια ἔτη ἐὰν ζῆσω δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὰς στιγμὰς φρικώδους ἀγωνίας, αἰτινες δι' ἐμὲ ἐπηκολούθησαν· τὸ αἷμα εἶχε παγώσει εἰς τὰς φλέβας μου· κρύος ἰδρὸς μετὰ περὶελοῦεν, ἐν ᾧ οὐδεὶς ἤχος ἐξήρχετο τοῦ λάρυγγός μου. Ἡ κ. Φαρμακίδου, γνωρίζουσα τὴν κολυμβητικὴν δεξιότητα τοῦ υἱοῦ τῆς, εἶδει μετὰ τὴν ἐπίστασιν ταύτην γενναίότητα, μεγάλην ψυχικὴν δύναμιν, μολοντί τῇ ἦτο ἐπίσης γνωστὸν ὅτι τὸ μέρος αὐτὸ τῆς θαλάσσης, ἕνεκα τοῦ σχηματιζομένου ρεύματος, εἶναι λίαν ἐπικίνδυνον. Ἐκτὸς τούτου ὁ πατήρ μου, μὴ ἠξέυρων νὰ κολυμβῆ, δὲν ἐβοήθη διόλου τὸν σωτήρα του. . . . Τέλος ἐσώθησαν! Μόλις τοὺς εἶδον ἐντὸς τῆς λέμβου ζῶντας καὶ ἀναπνέοντας ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸν λαϊμὸν τοῦ πατρός μου καὶ . . . ἐλιποθύμησα. Ἡ λιποθυμία μου διήρκεσε, φαίνεται, πολὺ, διότι ὅτε ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς εὐρέθη ἐπὶ τῆς κλίνης μου ἐντὸς τοῦ δωματίου μου.

Θὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ εἰλικρινῶς, μολοντί ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον θὰ ἀκούσης ἐνδέχεται νὰ μετριάσῃ τὴν πρὸς ἐμὲ ἐκτίμησίν σου. Ὅταν εἶδον καὶ τοὺς δύο εἰς τὴν θάλασσαν, τὸν καυμένον τὸν πατέρα μου καὶ ἐκεῖνον, ἐὰν ἤθελε τις μετ' ἐρωτήσεως, δὲν θὰ ἐγνωρίζον νὰ εἶπω διὰ τίνος τὴν ζωὴν ἔτρεμον περισσότερον. Ἐὰν οὕτω συνήθως συμβαίη, ὥστε ἀγῶνες, κόποι, ἐνδελεχῆς μέριμνα καὶ ἀπειρος στοργή, τὰ πάντα ἐν μιᾷ στιγμῇ νὰ λησμονῶνται δι' ἕνα χθὲς ἔτι ἀγνωστον καὶ ἐντελῶς ζένον, τότε θὰ εἶπῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη φύσει ἀγνώμων καὶ οὐδεὶς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μεμφθῇ αὐτὸν διὰ τοῦτο!

Τώρα φυσικῶς γεννᾶται ἡ ἐρώτησις. Τὸν ἀγαπᾶς; Ἐκεῖνος; Εἰς τοῦτο δὲν γνωρίζω τί ἀκριβῶς νὰ ἀπαντήσω. Ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐκφράζου ἐνίοτε συμπάθειάν τινα δι' ἐμὲ ὀφείλω νὰ συμπεράνω ὅτι μετ' ἀγαπᾶ, ἀφοῦ κατὰ τὴν Ninon De Lenclos *les regards sont les premiers billets doux des amants?* Ἄλλ' ἐὰν ἠπατώμην, ἐὰν ἀντὶ ἐκείνου, τοῦ ὁποίου μόνη ἡ σκέψις μετὰ πληροῦ ἠδονῆς, μετὰ καθιστᾶ τρελλὴν ἐκ τῆς χαρᾶς, ὄφειλον νὰ ἐκρίζωσω ἐκ τῆς καρδίας μου τὴν ἐλπίδα, μεθ' ἧς θὰ ἐξέλιπε, νομίζω, καὶ ἡ ζωὴ μου! . . .

Διατί νὰ μὴ σὲ ἔχω πλησίον μου; Οἱ δύο ὑπὲρ τὸν ἕνα λέγουσιν. Αἱ δύο ὁμοῦ θὰ κατωρθώσομεν νὰ ἐξέλθω τῆς ἀμφιβολίας ταύτης, ἣτις μοὶ παρίσταται ὡς τὸ μέγιστον τῶν ἐπὶ γῆς δεινῶν, ἣτις μετ' ἐκνευρίζει καὶ ὄντως ἀφόρητον, εἰς τινὰς στιγμὰς, μοὶ καθιστᾶ τὴν ζωὴν!

Ναί, φίλη ἀγαπητή, εἰς σὲ θέλω ἀναθέσει τοῦ λοιποῦ πάσας τὰς ἐλπίδας μου, σὺ θὰ μετ' ἐξαγάγῃς τῆς καρδιοδόρου ἀμφιβολίας, θὰ διευκρινίσῃς τὴν μεγίστην δι' ἐμὲ σπουδαιότητα ὑπόθεσιν ταύτην, διότι ἐνδέχεται ἢ ἐπιφυλακτικότης τοῦ Γεωργίου νὰ προέρχεται καὶ ἀπὸ ὑπερηφάνειαν. Ἐλησμονήσανά σοι εἶπω ὅτι εἶναι πολὺ ὑπερήφανος, τὸ τοιοῦτον μετὰ κάμνει νὰ φοβῶμαι τὸ ἐξῆς. Γνωρίζω μετὰ πολὺ φερνον, ἐν ᾧ ἡ ἰδική του περιουσία εἶναι σχετικῶς μικρά, οὐδέποτε θὰ ἀποφασίσῃ νὰ ἐκδηλώσῃ πρῶτος τὸ αἶσθημά του. Ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου εἶμαι πολὺ δειλὴ, ὡς γνωρίζεις, ὥστε νὰ προκαλέσω ἐκμυστηρεύσεις, ἀλλὰ σὺ, φιλάττη, σὺ ἢ τὸσον εὐφύης ὅσον καὶ ἀγαθὴ, σὺ, ἣτις γνωρίζεις τὸ μυστικὸν μου καὶ ἐπιθυμῆς βεβαίως νὰ συντελέσῃς εἰς τὴν εὐτυχίαν μου, σὺ ἀναμυριβόλως θὰ εὐρῆς ἐν τῇ καρδίᾳ σου τὰς φράσεις ἐκεῖνας, αἰτινες εἰκονίζουσαι αὐτῷ πιστῶς τὸν πρὸς ἐκεῖνον ἐρωτᾶ μου θὰ τὸν κάμωσι νὰ μετ' ἀγαπᾶ, ἐὰν δὲν μετ' ἀγαπᾶ.

Γράφεις ὅτι ἐλπίζεις νὰ εἴσθε ἐδῶ κατὰ τὴν 15ην ἐλευσομένου μηνός, τοῦ πατρός σου σπεύδοντος νὰ ἀναλάβῃ εἰς Ἀθήνας τὰ δημοσιογραφικὰ αὐτοῦ καθήκοντα. Ὅστε 14 μόνον ἡμέραι καὶ ὥραι τινὲς μετ' χωρίζουσιν ἀπὸ τῆς εὐτυχῆς στιγμῆς, καθ' ἣν θὰ δυνηθῶ νὰ σὲ θλίψω ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Σὲ προειδοποιῶ ὅμως ὅτι δὲν θὰ μείνης τρεῖς μόνον ἡμέρας! Ὅταν, μετὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἔλθητε, θὰ τὰ διορθώσω ἐγὼ μετὰ τοὺς καλοὺς σου γονεῖς. Εἰξεύρω ὅτι δὲν μοῦ χαλοῦν τὸ χατῆρι.

Μὲ τὴν εὐχάριστον ὄθεν προσδοκίαν τοῦ νὰ σᾶς ἐπανιδῶμεν ταχέως, σὲ περιπτύσσομαι ἐν στοργῇ καταριλοῦσά σε μυριάκις, *Εἰρήνη.*

Υ. Γ. Πρέπει, ἀγαπητή, νὰ ἔλθῃς, πρέπει νὰ ἔλθῃς ταχέως, διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθω. Ἡ ἀβεβαιότης, εἰς ἣν εὐρίσκομαι, εἶναι τυραννικὴ. Πυρέσσω, τήκομαι, καὶ δι' ὅλα αὐτὰ ἀνησυχῶ ἀδικῶς τὸν καυμένον τὸν πατέρα, ὅστις, μὴ γνωρίζων τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, μετ' νομίζει ἀσθενῆ *ἢ αὐτῇ.*

Ἀνθίπη Παλαμήδου.

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΗΣ

—Τί ἔχεις;—τὴν ἠρώτησα μετ' μειδιῶντα χεῖλην Σφίγγουσα στὰς ἀγκάλας μου τὸ ραδιῶν της σώμα — Γιατί λυπεῖσαι; λέγε μου— Ἐκεῖνη δὲν ὠμίλει Ἄλλ' ὅτε μετ' ἠτένισεν εἶχεν ὑγρὸν τὸ ὄμμα Καὶ μετ' ἔλεγε τὸ βλέμμα της ἐκεῖνο τόσα, τόσα Ὅσα νὰ εἶπῃ ἀδυνατεῖ ἢ ἀνθρωπίνῃ γλῶσσαν.

Μ' ἔλεγε—Οἱμοὶ! ἐρωτᾶς καὶ σὺ, ὦ ἀδελφὴ μου, Τὸν πόθον μου τὸν φλογερὸν, τὸν πόθον μου τὸν μόνον Ὅνπερ εἰς βάθη ἄδυτα φυλάττει ἡ ψυχὴ μου; Δὲν εἶδες, δὲν ἐμάντευσας τὸν μυστικὸν μου πόνον; Πιστεύεις εἰς τῶν λόγων μου τὴν ἀδιαφορίαν Καὶ ἀγνοεῖς τοῦ στίθους μου τὴν ἄρρητον πικρίαν;

Δὲν βλέπεις ὅτι μετ' ἔνδακρον τὸ βλέμμα ἀτενίζω Τοὺς ἀχανεῖς ὀρίζοντας, καὶ χώρας θεσπεσίας Καὶ ξένας ὄνειροπολῶ; ὅτι ἀνακαινίζω Τὸ ἄλγος τῆς καρδίας μου διὰ τῆς φαντασίας; Δὲν βλέπεις ὅτι τὰ περὰ ποθῶ τῆς χελιδόνος Ἄλλὰ ζητεῖς τὸ αἶτιον τῆς τόσης ἀλγυδόνος;

Αὐτά, αὐτὰ μοὶ ἔλεγε τὸ δάκρυ της ἐκεῖνο Κ' ἠσθάνθη τὴν καρδίαν μου ἐγὼ συντριβομένην Ἐστὲναξα πλὴν πρὸ αὐτῆς τὴν κεφαλὴν μου κλίνω Τὴν θέλω πάντα μετ' ἐμοῦ, πλὴν ὄχι τεθλιμμένην. Ἴσως θὰ ζῆσῃ εὐτυχῆς, εὐδαιμών εἰς τὴν ξένην Φεύγουσα τὴν πατρίδα μας τὴν σαπφειροσπαρμένην.

Τὸ θέλει; ἔστω ἀλλαχοῦ ἀγάπην ἅς ζητήσῃ Καὶ οὐρανὸν ἀνέφελον εἰς ξένας παραλίας, Πλὴν τίς ἐκεῖ ὅσον ἐγὼ θέλει τὴν ἀγαπήσῃ; Τίς δι' αὐτὴν θὰ αἰσθανθῇ τὸσφ ἀγνὴν φιλίαν; Τὸ θέλει; ἔστω ἄδακρυς λοιπὸν ἅς μετ' ἀφήσῃ Καὶ εἶθε, εἶθε πῶποτε νὰ μὴ μετανοήσῃ

Κρυσταλλία Χρυσοβέργη

ΤΟ ΤΑΞΙΜΟΝ

Είναι ανάμνησις παιδική, αυτό το όποσον θέλω σ' ες διηγηθή, ανάμνησις έγκεχαρμαμένη βαθέως εις την μνήμην μου, και την όποίαν δεν δύναμαι να επικαλεσθώ, δίχως ν' αναμνησθώ εκείνους τούς όποιους ήγάπησα, και όιτινες πρό πολλού κοιμούνται τον τελευταίον αυτών ύπνον εις τό πλησίον τής γηραιάς εκκλησίας κείμενον κοιμητήριον.

'Ανετάρην εις μικρόν τι παραθαλάσσιον χωρίον τής Μάγχις. 'Ολίγαί άχρυσόσκεις καλύβαι, ή εκκλησία, τό πρεσβυτέριον, και μία οικία όλιγον μεγαλειτέρα των άλλων, και την όποίαν οι κάτοικοι ώνόμαζον πύργον, άπετέλουν τό μικρόν χωρίον.

Οι κάτοικοι άπαντες άλιεις, ήλιεον την μὲν άνοιξιν εις τὰ πλησίον παράλια, τον δὲ χειμώνα μετέβαινον εις Χάθρην, εις Διέπην ή Φεκάμπ, και εκεί επιθιβαζόμενοι εις πλοία, μετέβαινον εις τό μέγα λεγόμενον ψάρευμα. 'Ανεχώρουν πάντες όμοῦ, και ότε ή έποχή του ψαρεύματος παρήρχετο, έπιστρέφον πάλιν όμοῦ, την ιδίαν ήμέραν, φέροντες εις τὰς συζύγους και τὰ τέκνα των τὰ κέρδη τής κινδυνώδους έργασίας των.

'Α! ήτο ήμέρα εορτής δι' όλον τό χωρίον ή ήμέρα τής έπιστροφής των άλιέων.

Μετέβαινον πάντες εις την εκκλησίαν, ως εαν ήτο Κυριακή, και εκεί ό γέρων εφημέριος ήχαρίσκει τον Θεόν, διότι ήξίωσε πάντας τούς ένωρίτας του να επανιδώσι, μετά τοςάυτας ταλαιπωρίας, τό αγαπητόν αυτών χωρίον.

Τό έσπέρας πάντες όμοῦ, ως μία οικογένεια, έκένων πολλές φιάλας οίνου μηλίτου, και με ζωηράν γλώσσαν οι ρωμαλέοι εκείνοι άνδρες διηγούντο πρός άλλήλους τὰς περιπλανήσεις, τούς κόπους των, τό ψύχος και τὰς ταλαιπωρίας άς ύπέμεινον εις τὰ κινδυνώδη ταξιδιά των.

Τόν χειμώνα ότε οι άνδρες εύρίσκοντο μακράν, αι γυναίκες συνηθίζοντο εις μεγάλην τινά αίθουσαν του πύργου, πλήρη κοπών, άρπαγών και διαφόρων άλλων σκευών καταλλήλων διά την άλιείαν και εκεί άλλαι μὲν ένησυχολούντο επιδιορθώνουσαι δίκτυα, άλλαι δὲ καθήμεναι επί σάκκων πλήρων άχύρου, έπλεκον ήσύχως, συνομιλοῦσαι περί των άπόντων. 'Ότε δὲ εν τῷ μεταξύ ήρχοντο κακαί ήμέραι, και ό βορρᾶς έπνεε σφοδρῶς, και ήκούετο μακρόθεν ό θόρυβος τής μαινομένης θαλάσσης, και ό πάταγος των μεγάλων κυμάτων των θραυομένων μεθ' όρμης επί τής βραχώδους παραλίας, τότε μόνον ή συνομιλία και ή έργασία έπαυον, και άπασαι έρρίγουν αναπέμπουσαι ένδομύχως πρός τον ύπιστον θερμὴν δέσιν, ύπὲρ των άπόντων. 'Εγνώριζον ότι εις τό πέλαγος έπεκράτει μεγάλη τρικυμία.

Μεταξύ των άλιέων ύπῆρχεν εις διά τον όποσον είχαν ιδιαιτέραν άγάπην. Πιθανόν, διότι πολλάκις μοι είχε κατασκευάσει μικρά άλιευτικά πλοίακια. Τόν ώνόμαζον γέρω-Φίλιππον, αν και ήτο άκόμη νέος. 'Η σύζυγός του Ναννέττα, αληθής Νορμανδή, πάντοτε διευθετημένη έχουσα την κεφαλήν της διά βρυβακίνου λευκού κεκρυφάλου, είχε δι' έμέ φιλοστοργίαν μητρῶς με ήγάπα ως εαν ήμην εν εκ των επτά τέκνων της.

'Εν έτος ή άπουσία των άλιέων ύπῆρξε μακροτέρα του συνήθους. Τρικυμία σφοδρά έπεκράτου καθ' όλην την Μάγχι, μετ' έπιμονής άπέλπισδος. Καθ' εκάστην ανεμένετο ή έπιστροφή των άλιέων, άλλ' αι ήμέραι διεδέχοντο άλλήλας, χωρίς να ιδωσιν αυτούς καταβαίνοντας την έλικοειδή όδόν την φέρουσαν

εις τό χωρίον, με τὰ σακκίδια έρριμένα εις την ράχιν, τραγφδούντας και ρίπτοντας εις τον άέρα τούς μαλλίνους σκούρους των.

Τέλος Κυριακήν τινά, μόλις εξηρχόμεθα τής εκκλησίας, έφάνησαν εις τό ύψος του δρομίσκου, άλλὰ δεν έτραγφδουν ως άλλοτε.

'Ετοιμαί να τρέξωσιν αι γυναίκες πλησίον των έσταμάτησαν' διεκρινον μακρόθεν ότι εις εκ αυτών άπουσίαζεν.

'Υπῆρξε στιγμὴ φρικώδους σιωπῆς: ποία άρα γε των δυστυχών αυτών γυναικῶν θά ήτο ή χήρα;....

Παρητήρηθησαν μετά φόβου.

'Εν τούτοις οι άλιεις όλονὲν έπλησίαζον. 'Οσάκις γυνή τις ανεγνώριζε τον σύζυγόν της, μήτηρ τον υιόν της, κόρη τον μνηστῆρά της, έτρεχε πρός αυτόν και τον έσφιγγε φιλοστόργως εις τὰς άγκάλας της.

Μόνη ή Ναννέττα έμεινεν άκίνητος και άφωνος. 'Ο Φίλιππος δεν ήτο εκεί!.....

'Ότε ό όμιλος των νεοελθόντων έφθασε πλησίον της, ή Ναννέτα άπεσπάσθη τής θέσεώς της και με βλέμμα φλέγον έδραμε πλησίον του εξαδέλφου της Λουδοβίκου, του πρεσβυτέρου του όμιλου.

— Που είναι ό Φίλιππος;

— 'Ο Φίλιππος; άπήνησεν ό Λουδοβίκος, άλλὰ δεν ήτο μαζύ μας. Αυτός επιβιάσθη εις την Μαρίαν 'Ιωάνναν, και τώρα όπου ήμεις ανεχωρήσαμεν εκ τής Φεκάμπ, δεν είχαν αυτη άκόμη επιστρέψει.

'Η Ναννέττα κατέστη ώχρά.

— Λέγε μου την αλήθειαν, Λουδοβίκε, που είναι ό σύζυγός μου;.... Τό γνωρίζεις.... επνήγη! είμαι βεβαία!.....

— 'Ακουσε, Ναννέττα, ύπέστημεν μεγάλας τρικυμίας εις τό πέλαγος. 'Επί πολλές ήμέρας, και με όλην την τρικυμίαν έπλόεμεν παραπλεύρως μετά τής «Μαρίας-Ιωάννας». 'Εβλεπον αυτην φεύγουσαν πρός τον καιρόν. Μετά την τρικυμίαν δεν ήτο πλέον εκεί. Βεβαίως θα προσωρμίσθη εις πλησίον τινά λιμένα και δεν θ' άργήση να επιστρέψει.

'Η Ναννέττα δεν άπήνησεν' συνήθροισε τὰ τέκνα της και έδραμεν όπως κλεισθή εις την καλύβην της.

'Ητο θλιβερά ή ήμέρα αυτη δι' όλον τό χωρίον. Πρώτην φοράν δεν έωρτάσθη ή επάνοδος των άλιέων.

Δύο ήμέρας άργότερον ό Δήμαρχος έλαβεν εκ τής Φεκάμπ έπιστολήν, ήτις τον ειδοποιεί ότι τό πλοίον «Μαρία-Ιωάννα» άπωλέσθη αυτανδρον. Γολέττα τις πλέουσα πρός τὰ μέρη εκείνα άνέσυρεν εκ τής θαλάσσης πίνακα εφ' ου ήτο γεγραμμένον τό όνομα του πλοίου.

'Ητο άνάγκη ν' ανακοινώσωσιν εις την δυστυχή γυναίκα ότι ήτο χήρα, και εις τὰ παιδια ότι δεν είχαν πλέον πατέρα.

'Ο γηραιός εφημέριος άνελαβε την σκληράν ταύτην ευθύνην. 'Η Ναννέττα ήκροάσθη αυτόν ήσύχως, δίχως να εκφέρη λέξιν, δίχως να χύση εν δάκρυ. Και ότε ό γέρων ήγέρθη, όπως αναχωρήση, ήγέρθη όμοίως και αυτη και εξήλθε τής καλύβης.

— Που πηγαίνεις; την ήρώτησεν.

— 'Η θάλασσα μοι άρήρесе τον σύζυγόν μου ζώντα; κύριε εφημέριε, πρέπει τουλάχιστον να μοι τον αποδώση νεκρόν. Πηγαίνω να τής ζητήσω τό σώμα του Φιλίππου μου.

Και άφωνος, με κεκλιμένην κεφαλήν, έλαβε την πρός την γυμνήν και άμυώδη παραλίαν άγούσαν, την κεκαλυμμένην

υπό ύψηλών βούρλων και δενδρυλιών άγρίων. 'Αδιαφορούσα διά τον πνέοντα σφοδρόν άνεμον και διά τὰ υπερμεγέθη κύματα τὰ θραυόμενα μετά πατάγου πρό των ποδών της. εξηκολούθει βαδίζουσα πάντοτε. 'Από καιρού εις καιρόν ισταμένη έθετε την χείρα πρό των οφθαλμών του και διά του βλέμματος εξήταζε τον όρίζοντα' κατόπιν εξηκολούθει πάλιν τον ατελεύτητον δρόμον της.

Καθ' εκάστην, άμα τῇ αυγή, ή Ναννέττα εγκατέλειπε την καλύβην της, και μετέβαινε εις την παραλίαν, εκεί δὲ μέχρι τής έσπέρας εξηκολούθει την σιωπηλήν αυτης φρούρησιν.

'Ότε την ήρώτων διατί εγκατέλειπε τὰ τέκνα της, και τί ζητεί εις την παραλίαν καθ' εκάστην; άπήνητα.

— Περιμένω τον σύζυγόν μου.

Αι ήμέραι, αι έβδομάδες παρήρχοντο. Πλέον του μηνός ή Ναννέττα ήτο χήρα και δεν παρήλθεν ήμέρα, καθ' ήν να λησμονήση τον θλιβερόν περιπάτόν της.

'Ετέλεσαν λειτουργίαν ύπὲρ αναπαύσεως τής ψυχῆς του Φιλίππου. 'Η Ναννέττα ήρήνηθη να παρευρεθῆ εις αυτην. Είς τον Λουδοβίκον τον έλθόντα να την ζητήση εκ τής παραλίας, και να την φέρη εις την εκκλησίαν, ειπε.

— 'Οχι! όταν ή θάλασσα μοι τον αποδώση. Τό έταξα. Θα πηγαίνω κάθε ήμέραν εις την παραλίαν, μέχρις ότου ή θάλασσα ή όποία δεν διατηρεί τίποτε εφ' όσα άρπάζει, θέλει μοι φέρει τό σώμα του. Την ήμέραν εκείνην θα υπάγω εις την εκκλησίαν, όπως φέρω μίαν λαμπάδα εις την Παναγίαν την έλευθερώτριαν.

— 'Η δυστυχῆς έπλησίαζε να παραφρονήση.

Δύο μῆνας μετά την επιστροφήν των ναυτῶν—ήτο και τότε Κυριακή και ώρα τής λειτουργίας—ό ιερεύς αναβάς επί του άμβωνος συνεβούλευσε τούς παρευρισκομένους όπως μη λησμονώσιν εις τὰς προσευχάς των και τὰς ψυχὰς των προαναπαυθέντων. Και οι πιστοί και άθωοι εκείνοι άνδρες κύπτοντες επί των θρανίων των προσηύχοντο ενθέρμως. Διαρκούσης τής μεγάλης ταύτης σιωπῆς, καθ' ήν εκαστος άπηθύβεν πρός τον ύπιστον ένδόμυχον δέσιν ύπὲρ προσφιλοῦς τεθνεώτος, κρότος θύρας ανοιγείσης με έκαμε να στρέψω την κεφαλήν.

Παρητήρησα εις τό άνοιγμα αυτης την σκιάν, ή μάλλον τό φάσμα του Φιλίππου και έριψα μικράν κραυγήν.

'Ητο αυτός αδύνατος, ώχρὸς, μόλις δυνάμενος να ισταται εις τούς πόδας του.

'Εκαστος εγκατέλειπε την θέσιν του και έσπευσε πρός τον νεοελθόντα. Δεν ήδύνατο ν' άθρῶση λέξιν, τόσον ήτο καταβεβλημένος υπό τής αδυναμίας και του κόπου. Διά του βλέμματος ανεζήτη την σύζυγόν του, διότι ήδη τὰ τέκνα του εύρίσκοντο εις τὰς άγκάλας του κλαίοντα εκ χαρᾶς και καταφιλοῦντα τὰς χείρας του. 'Ο δυστυχῆς έλιποθύμησε. Τόν μετέφερον εις τό πρεσβυτεριον, εφ' όσον ό Λουδοβίκος έτρεχεν εις την παραλίαν όπως προτοιμάση την Ναννέταν διά την μεγάλην χαράν ήτις την άνέμενε και ήτις ήδύνατο να την φωνεύση.

'Ημην περίεργος να παρευρεθῶ εις την πρώτην χαράν τής δυστυχῆς γυναικός και ήκολούθησα τον Λουδοβίκον.

'Όποία εξαιρετικὴ λεπτότης τρόπων και λέξεων έχρειάζετο εις την περίστασιν ταύτην! . . . μετά πόσης φροντίδος ό γέρων άλιεύς έπρεπε να εκλέξη τὰς λέξεις, δι' ών ή δυστυχῆς γυνή θά ήνωίει πριν άκούση την επιστροφήν του συζύγου της.

'Ότε τέλος την συνητήσαμεν—και ό δρόμος μας υπῆρξε μακρός—τῇ άπέτεινε τον λόγον γλυκέως.

— Διατί Ναννέτα άπεφάσισε να περιμένῃς τον Φίλιππον εις την παραλίαν! . . . 'Εκείθεν ήλθομεν ήμεις οι άλλοι; . . .

— Τό έταξα

— Καλά! άλλὰ διατί τάχα δεν έρχεσαι εις την εκκλησίαν; . . . 'Ο άγαθός Θεός πολλάκις κάμνει θαύματα εις εκείνους οι όποιοι τον ικετεύουσι Ποιος ήξείρει; . . . Πιθανόν ό Φίλιππος να μη άπέθανεν . . . 'Εαν επανήρχετο! . . . και έχω μίαν ιδέαν ότι θα επανέλθη εκείθεν από τον δρομίσκον έπρεπε να τον περιμένῃς . . . 'Ελθέ, Ναννέτα, έλθε να υπάγωμεν εις την εκκλησίαν να προσευχηθῆς εις τον Θεόν, να σοι αποδώση τον σύζυγόν σου ζώντα, και θα σοι τον αποδώση είμαι βεβαίος.

— 'Οχι! τό έταξα, άπήνησεν ή γυνή πεισματωδῶς, και με τον παράφορον εκείνον και ισχυρογνώμονα τρόπον των παραφρόνων.

— 'Αλλά έλθε λοιπόν σοι λέγω! . . . άρνείσαι; . . . 'Αλλ' εαν δεν άπέθανε; . . . 'Εαν επανήλθε; . . . 'Ενθυμήσου την πρό δύο μηνών έπιστροφήν μας; ως και σήμερα ήτο Κυριακή, μετά την λειτουργίαν, την ιδίαν ώρα . . . 'Ελθέ Ναννέτα, έσο φρόνιμος . . .

'Η Ναννέτα τον παρητήρησε πνευστιώσα. Ουδέποτε θα λησμονήσω τούς οφθαλμούς της! . . . Είχον προσηλωθῆ επ' αυτου τρομακτικῶς. Προσεπάθησε να όμιλήση. 'Αλλά τὰ χεῖλη της εκινήθησαν δίχως να εξέλθη εκ αυτών φθόγγος. 'Εροβήθην.

Τέλος καταβαλοῦσα υπερτάτην προσπάθειαν άνέκραξεν.

— 'Ο σύζυγός μου επανήλθε!

Και πεσοῦσα επί τής παραλίας εκλαυσε διά πρώτην φοράν. Δύο ώρας μετά ταῦτα ό Φίλιππος, ή σύζυγός του και τὰ τέκνα των ήσαν ήνωμένοι, και ό ναύτης διηγείτο την ιστορίαν του.

'Όκτώ ήμέρας πρό τής τρικυμίας ή Μαρία-Ιωάννα παρέπλεε τὰ παράλια τής 'Ιρλανδίας. 'Εκεί ό Φίλιππος κατελήφθη υπό τρομεροῦ πυρετοῦ. 'Όθεν ήναγκάσθησαν να αποβιβάσωσιν αυτόν εις τον πλησιέστερον λιμένα. Εισήλθεν εις τό Νοσοκομείον, και επί εξ έβδομάδας εύρίσκετο μεταξύ ζωῆς και θανάτου. 'Ότε ήδυνήθη να εξέλθη είχαν παρελθει δύο μῆνες. 'Εχρειάσθη δεκαπέντε ήμέρας όπως κατορθώση ν' αναχωρήση εκείθεν' και επειδή ήγνώει να γράφῃ δεν ήδυνήθη να τούς ειδοποιήση περί τής επιστροφῆς του.

Την άκόλουθον τής χαρμώδους ταύτης ήμέρας, ή Ναννέτα ανεχώρησε πεζῇ, όπως φέρη την λαμπάδα της εις την Παναγίαν την 'Ελευθερώτριαν. 'Εξετέλεσεν οὕτω τό τάξιμόν της.

'Εκτοτε εκαστον έτος την επέτειον τής επιστροφῆς του Φιλίππου δεν λησμονεί να επανέρχεται εις την βραχώδη παραλίαν συνοδευομένη υπό του μικροτέρου τέκνου της. 'Εκεί δὲ εις τό μέρος εις τό όποιον είχε κάμει τό τάξιμόν της, γονατίζει και προσεύχεται επὶ μακρόν.

'Ότε τὰ τέκνα της ήλικιώθησαν, έλάμβανε τό μικρότερον των εγγόνων της, και εφ' όσον ήδύνατο να περιπατῆ δηλ. εφ' όσον εξῆσε ουδέποτε παρέλειπε να εκτελέση τό εὔσεβός αυτό προσκύνημά της.

(Εκ του Γαλλικοῦ)

'Ανθῆ Χ. Βασιλειάδου

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ

Ηρωτήθη ποτε κυρία συγγραφεύς υπό μητρός παιδαγωγούσης μόνης τούς υιούς της, οποία προτερήματα δεόν να κοσμήσιν τόν εφηβόν ήδη παιδα και δὴ νεανίαν.

— Ζητήσατε μάλλον τῆ ἀπληγήσεν εκείνη, ποῖα ἐλαττώματα δεόν ν' ἀποφεύγη, ἢ ἅ προτερήματα ὑπ' ὧν πρέπει νὰ κοσμηται.

Δὲν ἀρκεῖ νὰ εὐχόμεθα εἰς τούς υιούς ἡμῶν ὅλας τὰς ἀρετάς, ὅλας τὰς χάριτας τοῦ πνεύματος. Ἄλλοτε ὑπῆρχον νύμφαι αἰτινες, διὰ τῆς μαγικῆς αὐτῶν ράβδου προσεδίδον τὰ χαρίσματα ταῦτα ἀληθῶς πολῦτιμα. Σήμερον αἱ νύμφαι ἐξηφανίσθησαν. ἀντικατασταθεῖσαι ὑπὸ τῆς θετικῆς ἐπιστήμης, ἥτις οὐδαμῶς συνδυάζεται μετὰ τῆς φαντασίας. Καὶ πρᾶγμα παράδοξον ἐνῶ ἄλλοτε ὑπεβοηθοῦμεν τὸ ἔργοι τῶν νυμφῶν, σήμερον ἀπαλαττόμεθα τοῦ κόπου τούτου, ἐπικναπούμεναι μόνον ἐπ' αὐτῶν, αἰτινες δὲν ὑπάρχουσι πλέον. Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν νέον, ὃν πᾶσαι αἱ μητέρες θὰ ἠύχοντο ὡς υἱόν.

Καὶ κατὰ πρῶτον ἂς μὴ ἔχη μεγάλην ιδέαν περὶ τῆς ὑπεροχῆς του καὶ τῆς εὐφυΐας του, εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ περιφρονῇ ἐκείνους, οἵτινες προηγήθεντες αὐτοῦ εἰς τὴν ζωὴν ἐπλήρωσαν ἀκριβῶς τὰς πεφωτισμένας αὐτῶν κρίσεις.

Ἄς μὴ ἐκτίθηται ὀμιλῶν περὶ παντός ὅπερ ἀγνοεῖ, ἐκ φόβου μὴ εἶπῃ ἀνοησίαν τινα, ἀλλ' ἂς ἀκούη ὠφελούμενος ἐξ ὧν οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῦ λέγουσιν ἐνώπιόν του.

Ἐὰν ἐθισθῇ ὑπὸ τῶν γονέων νὰ μὴ ἐπιδεικνύῃ τὸ πνεῦμά του ἐπὶ βλάβῃ ἀνθρώπων, οὐς ὀφείλει νὰ σεβασθῇ, οἱ πρῶτοι δὲν διατρέγουσι τὸν κίνδυνον, νὰ ἀκούωσι τὸν υἱὸν τῶν ἐκφραζόμενον περὶ τῆς καλῆς πίστεως, τῆς ἀφιλοκερδείας, τῆς τιμιότητος τῶν ἄλλων, μετ' ἀμφιβολίας ἥτις μὴ στηριζομένη ἐπὶ ἀποδείξεων, ἀποδεικνύει μάλλον τὴν κατάστασιν τοῦ πνεύματος ἐκείνου ὅστις τὴν ἐκφράζει, ἢ ὀρίζει τὸν χαρακτήρα ἐκείνου περὶ οὐ πρόκειται. Μόνον πνεύματα μὴ ὄριμα ὑποθέτουσιν ὅτι ὑπόψια ἀπλή ἢ καὶ κατηγορία, δικαιολογεῖται καὶ μόνον ἐκφραζομένη.

Τὰ κοῦρα πνεύματα, αἱ ξηραὶ καρδίαι, αἱ ὑπὸ τῆς μεταιότητος παρωθεῖσαι ψυχαί, ὑπόκεινται μόναι εἰς τὰς παραλόγους ταύτας ιδέας, αἰτινες ψέγουσι τὴν δικαιοσύνην καὶ δικαιολογοῦσι τὴν ἐβλοκακίαν. Πρὸ τοιούτου σκοπέλου ἂς ἀσφαλίσθῃ ὁ νέος. Οὐδὲν θλιβερότερον καὶ ἀντιβαῖνον εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἢ νεότης φιλοσοφοῦσα, ἐξομοιοῦσα τὸν χλευασμὸν μετὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς διανοίας, ἀμφιβάλλουσα περὶ παντός γενναίου αἰσθήματος, περὶ πάσης πράξεως ἀφοσιώσεως. Καὶ ὅταν ὁ νέος προσβληθῇ ὑπὸ τῆς ἀσθενείας ταύτης ἂς μὴ μεμψόμεθα αὐτόν.

Ἐὰν οἱ γονεῖς παιδιοῦθεν δὲν τῷ ἐπιτρέπωσι νὰ μεγαλορρημονῇ δὲν θὰ φθάσῃ τὴν νεότητά γεγυμνωμένος τῆς χάριτος αὐτῆς. Δὲν θὰ ἴηται σκεπτικὸς εἰς ἡλικίαν δεκαπενταετῆ, ἐγώστῃς εἰς πᾶσαν ἡλικίαν, ἀνίκανος ν' ἀγαπήσῃ καὶ ἀφοσιωθῇ. Κατεστράφη παρ' ἐκὐτῷ τὸ αἰσθητικὸν τοῦ σεβασμοῦ; δὲν δύναται νὰ τὸ ἀποκτήσῃ πλέον διατηρῶν καὶ αὐτὸ διὰ τοὺς γονεῖς του. Καὶ ἐκ τῆς ἀνατροφῆς ἦν τῷ ἔδωσαν οἱ γονεῖς εὐθύνονται διὰ τὴν ὑπεροψίαν, μεθ' ἧς μεταχειρίζεται αὐτοὺς ὁ υἱὸς τῶν δὲν τὸν ἐδίδαξαν νὰ σεβῆται τοὺς ὁμοίους του, εἶναι ἀνίκανος νὰ σεβασθῇ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του.

Πλέον ἢ ἀπαξ ἀκούει τις γονεῖς ἐκφράζοντας τὰς ἀμφιβο-

λίαις καὶ ἐπισημοποιούντας, οὕτως εἰπεῖν, τὰς ἐπικρίσεις τῶν, ἐνώπιον τῶν τέκνων τῶν καὶ φοικίζ ἐκ θλίψεως. Παρίσταται οἰονεῖ εἰς εἶδος φρόνου. Βλέπει φθειρομένην ἐν τῇ ψυχῇ τῶν παιδῶν τὴν πίστιν καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους συγκατάθεσιν.

Ναί! βλέπει φονεομένην τὴν νεότητά ἄνευ ἐλπίδος. Καὶ θέλουσι κλαῦσαι οἱ γονεῖς διὰ τὰς συνεπιείας τοῦ σφάλματος εἰς ὃ ὑπέκυψαν μαραινόντες τὰς καρδίας αὐτῶν. Θὰ τὸ συναισθάνωνται ταῦτα, καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτῶν, καὶ ἐξ ὑπαμοιβῆς θὰ ἀναθρέψωσι τὰ τέκνα τῶν. Ποῦ θὰ εὐρωσιν ἐν ἑαυτοῖς τὰ γενναῖα αἰσθήματα, ἅτινα δὲν τοῖς ἐνεπνεύσθησαν παιδιοῦθεν, ἀλλὰ μάλλον κατεπνίγησαν καὶ κατεστράφησαν ἐν αὐτοῖς;

Ἐὰν ὑπὸ ἠθικῆν ἔποψιν ἢ παράλογος αὐτῆ ἀγωγή παράγει τοσοῦτον οἰκτρὰ ἀποτελέσματα, αἱ συνέπειαι αὐτῆς δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀξιοθρήνητοι κατὰ τὰς κοινωνικὰς σχέσεις. Ὁ παῖς θεωρούμενος ὑπὸ τῶν γονέων ὡς θαῦμα, οὐδέποτε παραινούμενος ἐκ φόβου μὴ λυπηθῇ, οὐδέποτε ἐπιπληττόμενος, καθίσταται νεανίας ἀνυπόφορος.

Ὡς δὲν εὐρίσκει παρὰ τοῖς ξένοις τὴν εἰδωλολατρείαν ἣν δοκιμάζει παρὰ τῇ ἀτμοσφαιρῇ τῆς πατρικῆς οἰκίας, καθίσταται ἀγροίκος καὶ βράναυτος.

Ἡ ἐξ ἀντιθέτου ἀγωγή παράγει ἀποτελέσματα ὅλας διαφορα. Ὑπάρχουσιν εἰσέτι νέοι ἀντραφέντες ὑπὸ πατέρων εὐσυνειδητῶν, καὶ μητέρων νοσημόνων. Ἀντραφέντες διὰ τὸ καλὸν ἄνευ τῆς ξηρᾶς καὶ προύρου πείρας, χωρὶς νὰ μεταδοθῇ αὐτοῖς ὁ σκεπτικισμὸς ὁ ἀποτελῶν τὴν χειρίστην πλάνην.

Ἐὰν τὸ κακὸν ὑφίσταται, ὅπερ ἀναμφισβήτητον, βεβαίως δὲν ὑπάρχει εἰς ὅλας τὰς ψυχὰς, μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως, καὶ ἀληθῶς κάλλιον νὰ ἐμπιστευθῆται τις εὐκόλως, ἢ νὰ δυσπιστῇ ἀδίκως.

Ἐὰν ὁ νέος φυσικῶς καὶ ἠθικῶς δὲν ὑπεβλήθη εἰς τὴν σκληρὰν δίκαιαν τῆς δυσπιστίας, συναισθάνεται γενναῖα αἰσθήματα εὐκόλως παρ' αὐτῷ ἀναπτυσσόμενα ἔαν τῷ ὑποδείξωσι τὴν γενναῖότητα καὶ ἀφοσίωσιν δι' ἀρχῶν ὑγιῶν καὶ τοῦ παραδειγματός, θ' ἀποκτήσῃ τὴν λεπτὴν ἐκείνην εὐγένειαν τὴν ἐκ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης προσροχόμενην. Ἐὰν τῷ διδάξωσι τὸν σεβασμὸν πρὸς τοὺς ἄλλους ἐσεται σεμνὸς καὶ κόσμιος.

Ἐὰν τὸν ἀγαπήσωσι ὅχι ὡς εἰδωλον, μὴ δικαιούντες αὐτὸν πάντοτε ἰδίως ὅταν ἔχη ἀδικον, μὴ ἐπιτρέποντες προφάσεις ὅταν ἴηται ἀσυγχώρητοι, ἔαν οἱ γονεῖς του ἠδυνήθησαν ν' ἀποκτήσωσι τὸν σεβασμὸν αὐτοῦ τότε θὰ τοὺς ἀγαπήσει καὶ διατηρήσει ἀπέναντι αὐτῶν τὴν τρυφερότητα, ἧς εἶναι ἄξιοι ἐκ τῆς ἀγωγῆς ἣν ἔδωκαν αὐτῷ.

Ἐὰν δὲν τῷ ἐπιτρέπωσι νὰ φιλονεικῇ μετ' αὐτῶν περὶ ὅλων μεταχειρίζομενος, αὐτοὺς ὡς ὁμοίους, ἀποδέχεται ἄνευ ἀντεγκλήσεων τὴν καθιερωμένην τάξιν ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ, μὴ ἀπαιτῶν οὐδὲν ἐπὶ πλέον ἐξ ὧν τῷ προωρίσθησαν, καὶ ἐνωσῶν ὅτι δὲν δύναται χωρὶς νὰ καταστῇ γελοῖος ἢ μισητός, νὰ ὑποβάλληται εἰς πολυτέλειαν καὶ δαπάναν ἀνωτέρας τῶν πόρων αὐτοῦ, ἔαν μάλιστα δὲν ἀπέκτησεν ἰδίους πόρους ἐκ τῆς ἐργασίας ὅπως ἐπαρκέσῃ εἰς ἀνωφελῆ ἐξοδα.

Ὑπὸ τοιούτους ὅρους παιδαγωγούμενος ὁ παῖς, ἐφηβος ἤδη, καθίσταται νεανίας, ὧν τὸ χάριμα τῆς οἰκογενείας, ἐν τῇ νεότητι, καὶ τὸ στήριγμα τῶν γονέων κατὰ τὸ γῆρας αὐτῶν. Ἄλλ' ὡς καὶ ἐν προηγουμένοις ἄρθροις ἡμῶν ἐπραγματεύθημεν μὴ περιμένωμεν τὴν ἐκφάνσιν τοῦ λόγου παρὰ τοῖς παιδίοις, ἀλλ' ἀπὸ τῆς πρώτης ἡλικίας μὴ φεισθῶμεν κήπων καὶ θυσῶν ὅπως παιδαγωγώσασιν τὰ τέκνα ἡμῶν ἐπαξίως θερίσωμεν ἀφθόνως τοὺς καρπούς τῶν κόπων ἡμῶν.

Βασιλικὴ Κ. Κυριακίδου.

ΜΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Δὲν εἶναι ἡ ἀριστοκρατία καὶ οἱ εὐγενεῖς οἱ δαπανῶντες δεκάδας χιλιάδας ἀρχῶν, ὑπὲρ τῆς εὐεργετικῆς παραστάσεως ξένων ἠθοποιῶν μετριοτάτης δυνάμεως καὶ ἀξίας, οἵτινες διωγνύουσιν τὴν ὑπὲρ τῆς πρώτης Ἑλληνίδος καλλιτέχνης εὐεργετικὴν παράστασιν τὴν παρελθούσαν Τετάρτην. Οἱ θαυμασταὶ τῶν ξένων μετριοτήτων δὲν θεωροῦσιν ἀξίαν τῆς προσοχῆς τῶν τῆν Ἑλληνίδος ἀριστοτέχνης, οὕτω ἔχει τὴν δυστυχίαν νὰ εἶναι Ἑλληνὶς καὶ ἐντιμος. Ἄλλ' ἡ τάξις τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης, ἡ ἀληθῶς φιλοτέχνης καὶ ἐλεγκτῆς μερὶς τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, αὕτη ἡ δυναμένη νὰ κρίνῃ ἀμερολήπτως καὶ νὰ ἐνθουσιᾷ, ὅταν ὑπάρχῃ εὐγενὲς ἐλατήριον ἐνθουσιασμοῦ, αὕτη συνέρρευσεν ἀθρόα ἵνα τιμήσῃ τὴν καλλιτεχνικὴν εὐστυχίαν, ἣν ἦγε τὸ θέατρον τοῦ Παραδείσου ὑπὲρ τῆς ἐξόχου Ἑλληνίδος τραγωδιστρίας αὐτοῦ κ. Εὐαγγέλια Παρασκευοπούλου.

Συγκεκριμένη ἐπὶ ταῖς ἐνδείξεις τοιαύτης ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως, ἡ κ. Παρασκευοπούλου ἀνεδείχθη κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὑπερέταξεν ἑαυτῆς ἐν τῇ ὑποκρίσει τοῦ προσώπου τῆς Μηδείας, ἧς τὰ ποιήματα αἰσθήματα μετὰ τόσης δυνάμεως καὶ θαυμασίας ἀληθῶς τέχνης διερμηνεύει πάντοτε.

Εἶναι μικρὸν, πολὺ μικρὸν τὸ θέατρον τοῦ Παραδείσου. Πτωχὴ, πολὺ πτωχὴ ἡ σκηνὴ τοῦ διὰ τοιαύτην Μηδείαν, διὰ τοιαύτην τῆς Τέχνης τοῦ καλοῦ εὐστυχίου. Ὁ ἐνθουσιασμὸς ὁμοῦ καὶ ἡ ἐκτίμησις τοῦ κοινῷ ὑπῆρξε τόσον μεγάλη, τὰ προσεχθέντα πρὸς τὴν καλλιτέχνην ἄθητόσον ἄθρονα, — καὶ τὰ ἄθητα εἶναι οἱ ἄριστοι τῆς ψυχῆς διερμηνεῖς — ὥστε τὸ θέατρον ἐῖνε περιεβλήθη ἀέρως ὑπὸ τοιαύτης αἴγλης καὶ λαμπρότητος, ὥστε καὶ αὐτοῦ τοῦ τίτλου του νὰ φανῇ ὑπερέτερον.

Ἡ ἑφημερίς τῶν Κυριῶν ἐνομένη μετὰ τῶν λοιπῶν ἐνθουσιῶδων θαυμαστῶν τῆς Ἑλληνίδος καλλιτέχνης εὐχεται αὕτῃ νὰ ἐφορτήσῃ ἐν τῷ μέλλοντι τὴν εὐστυχίαν τῆς εἰς θέατρον ἀντάξιον τῆς περισότης τῆς κατορθώσεως, οὕτω νὰ ἀφουπνίσῃ τοῦ ἀντιπατριωτικοῦ ληθάργου τῶν καὶ ἐκείνου, οἵτινες εἰδοῦσι μεγαλητέραν σημασίαν εἰς τὸν χρυσὸν κλωβὸν τοῦ πτηνοῦ, ἢ εἰς τὴν μαγικὴν αὐτοῦ τέχνην.

ΠΩΣ ΤΑΒΕΙΔΕΥΟΜΕΝ ΜΟΝΑΙ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐλύθη πλέον καὶ δι' ἡμᾶς τὰς Ἑλληνίδας, αἰτινες μέχρι τινὸς μόνον τῇ συνοδείᾳ κυριῶν ἠδυνάμεθα νὰ ἀναλάβωμεν ταξιδίον πέραν τῶν Ἑλληνικῶν θαλασσῶν. Ἀρ' ἡς ἐποχῆς ἡ «Πανελλήνιος Ἀτμοπλοία», ἦνοιξε γραμμὴν διὰ τοὺς Εὐρωπαϊκούς λιμένας τῆς Τεργέστης, Μασσαλίας, Κωνσταντινουπόλεως καὶ Εὐξείνου Πόντου. τὸ ζήτημα τῶν ταξιδιῶν οἰκογενειῶν ἢ καὶ κυριῶν μόνων ἀπλοποιεῖται ἐντελῶς.

Οἰκονομικῶς ἡ δαπάνη τῶν ναυλίων ἠλαττώθη ἐπαισθητῶς, ἐνῶ ἀφ' ἐτέρου ἢ εὐμάρεια καὶ ἡ περιποίησις, ἣν εὐρίσκει τις

2 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 2 ΜΙΑ ΑΛΗΘΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

— Πρέπει νὰ συνειθίσῃς νὰ ράπτῃς περισσότερο καὶ νὰ ἀεροσταῖς ὀλιγώτερον, τῆ ἔλεγεν ἡ μήτηρ τῆς, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ μόνη εἰς τὴν διευθύνσιν τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας τῆς.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη ἦτο καλὴ καὶ στοργικὴ κόρη, ἔριπτε μακρὰν τοὺς χρωστήρας τῆς, ἔλειπε τὰ βιβλία τῆς, καὶ ἐλάμβανε ἀδείξις καὶ ἀνεπιτηδείας τὸν βελόνην. Ὡ! πόσον πίσειν ἠεθάνετο, ὁσάκις κατεβιβάσθητο νὰ ράπτῃ παρὰ τὸ πλεῖρον καὶ ὑπὸ τὰ νεύματα τῆς μητρός τῆς ἐπὶ τρεῖς καὶ τέσσαρας κατὰ συνέχειαν ὥρας. Ποσάκις ἀπέματτε κρύφα δάκρυ ἐπιπλέον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ κακῶς συνεκράτει στεναγμὸν ὑπεκρυφόντα τοῦ ὑπερκευελλίζοντος ὀδύνης στήθους τῆς. Ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία τῆς ἐξάνιστατο κατὰ τῆς ιδέας τῶν γονέων τῆς, οἵτινες προορισμὸν μὲν ἰδικόν τῆς θεώρουν τὰ περὶ οἰκιακά ἔργα. ἐνῶ διὰ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς, οἵτινες οὐδεμίαν οὕτε διὰ τὰ γράμματα, οὕτε διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐδεδίωκον προθυμίαν, ἀλλ' οὕτε ὑπὸ φυσικῆς εὐφυΐας ἦσαν προικισμένοι, ἐγένοντο σχέδια περὶ ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, περὶ ἐπιδόσεων εἰς στάδιον εὐρὸ καὶ μέγα.

— Αὐτὸ τὸ κορίτσι ἔχει φούμαρα μεγάλα, ἔλεγεν ὁ πατὴρ τῆς, ὁσάκις τὴν ἔβλεπε σύννου καὶ ρεμβαζούσαν, μὴ προσέχουσαν δὲ εἰς τὰς πολλὰς πεζὰς καὶ τετριμμένας ὀμιλίαις του. Ἀνῆλθεν οὕτως τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην τῶν πατέρων σχολῆν, καθ' ἣν τὰ τέκνα οἶας δὴποτε ἡλικίας καὶ ἀναπτύξεως καὶ ἂν εἶναι ὀφείλουσι νὰ ἀκούωσι μετὰ θαυμασμοῦ τοὺς ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ πατρὸς ἐξερχομένους λόγους, καὶ ὅταν ἀκόμη οὗτοι εἶναι κενοὶ πάσης ἔννοιας καὶ παντὸς σκοποῦ. Τὰ τέκνα διὰ τοὺς ἀνθρώπους τούτους εἶναι εἶδος νευροσπάστου, τὰ ὅποια μηχανικῶς ὀφείλουσι νὰ υποτάσσονται εἰς πᾶσαν τοῦ πατρὸς δια-

εἰς τὰ νέα μεγάλα ἀτμόπλοια τῆς ἐταιρίας ταύτης, καίτοι ἐντελῶς οἰκογενειακῆ, οὔτε νὰ συγκριθῇ καὶ δύναται πρὸς τὴν τῶν λοιπῶν ξένων ἐταιριῶν.

Οἱ πλοίαρχοι πάντες ἐκλεχθέντες μετὰ τῶν ἐξεχόντων καὶ διακεκριμένων ναυτικῶν, χαρακτηρίζονται ἐπὶ ἀβρότητι συμπεριφορᾶς καὶ ἀνεπιτηδεύτῳ εἰλικρινεῖ φιλοξενίᾳ, ἥτις εἶναι μίαν τῶν κυριωτάτων ἀρετῶν τῶν Ἑλλήνων ναυτικῶν. Ἡ ἐπιπλωσις καὶ ἡ καθαριότης τῶν ἀτμοπλοίων ὑπερβαίνει ἀληθῶς πᾶσαν προσδοκίαν, ἱκανοποιούσα καὶ τὰς μάλλον ἀπαιτητικώτερας διαθέσεις καὶ τιμῶσα τὴν ἐντὸς τόσον ὀλίγου χρόνου εἰς τοιαύτην ζηλωτὴν τελειότητα προαχθεῖσαν ἐταιρίαν ταύτην.

Ἄλλ' ἐκεῖνο διὰ τὸ ὅποιον τὸ Συμβούλιον τῆς Ἑταιρίας εἶναι ἄξιον συγχαρητηρίων, εἶναι ἡ εὐτυχιστάτη ἐκλογὴ τοῦ διευθυνόντος καὶ διοργανοῦντος καὶ τὰ πάντα ἐπιβλέποντος καὶ προλαμβάνοντος ρεκτοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Ψαχαροπούλου. Ἐχρειάζοντο ἀληθῶς τοιαῦτα χαλύβδινα χεῖρες, τοιαύτη ἀκαταπόνητος δραστηριότης, τοιοῦτον γοργόν καὶ πανδαῆμον πνεῦμα, τοιαύτη δύναμις θελήσεως, ὅπως διοργανωθῇ ἀτμοπλοία τόσον τελεία, ὑπηρεσία καὶ λειτουργία αὐτῆς τόσῳ ἀμεμπτος καὶ ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου ἢ ὑπὸ τοιούτου ἀνδρὸς διευθυνομένη Ἑταιρία αὕτη δυναθῇ νὰ ἐπιδεικνύῃ ὑπερήφανος τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν ἐπὶ γιγαντείων σκαφῶν, συναγωνιζομένη μετὰ ἐταιριῶν κολοσσίων, καὶ ἐξερχομένη θριαμβευτικὴ τοῦ ἀγῶνος νικήτρια.

Ἄλλ' ὅπως ἡ Ἑταιρία αὕτη τιμᾷ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν ταῖς ξέναις θαλάσσαις, οὕτως ἐπιβάλλεται καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ τὴν προτιμῶμεν καὶ διὰ λόγους οἰκονομίας, ἀσφαλείας καὶ εὐμαρείας, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ ἐνθάρρυνσιν τῆς ἐν τῇ ὀδῷ τῆς προόδου, ἣν μετὰ τόσης αὐτενεργείας καὶ θάρρους ἐχάραξε, καταστήσασα τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν περίβλεπτον καὶ σεβαστήν.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὰ ἀναστήματα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Οἱ πλεῖστοι τῶν μεγαλοφυῶν τοῦ κόσμου ἀνδρῶν ὑπῆρξαν μικροὶ τὸ ἀνάστημα (ὄψτω ὁ Ἀτεΐλας, ὁ Γαμερλάνος, ὁ Φρεϊδερικός ὁ μέγας, ὁ Νέλσον, Ναπολεὼν ὁ μέγας, ὁ Βέλγικτος, ὁ Λίτσπος, ὁ Κομφούκιος, ὁ Ὀράτιος, ὁ Μίλτον, ὁ Δίκινς, ὁ Μακουλὰς, ὁ Μιχαήλ-Ἄγγελος, ὁ Πόπ, ὁ Ραφαήλ, ὁ Καλδίνος, ὁ Λούθηρας, ὁ Ἰβραήμης ἦσαν ἀνθρωποὶ μικροῦ ἀναστήματος.

ταγὴν, τὰ ὅποια δὲν ἀνρίγουσι τὸ στόμα, εἰμὴ ἵνα ἀπαντήσωσιν εἰς ἀπευθυνομένην αὐτοῖς ἐρώτησιν, τὰ ὅποια γελοῖωσιν ὅταν ἐκείνος μειδιᾷ—ἔστω καὶ ἂν ἔχουσιν διαθέσιν νὰ κλαῦσωσι—καὶ δὲν κλαῖουσι καὶ ὅταν ἔτι διὰ τοῦ ἀνοικειότερου καὶ σκασιότερου τρόπου τὰ μεταχειρίζεται οὗτος.

— Αἱ τυραννικαὶ αὐταὶ φύσεις περιβάλλονται τὸν τίτλον τοῦ πατρὸς, ὄχι πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν πατρικῶν καθήκοντων καὶ ὑποχρεώσεών των, ἀλλὰ πρὸς ἐξάσκησιν ἀπόλυτον καὶ αὐθαίρετον τῶν τυραννικῶν δικαιωμάτων των. Ἡ πρὸς τὰ τέκνα ἐκδήλωσις τῆς ἀγάπης των, εἴτε διὰ θωπείας, εἴτε διὰ γλυκέων λόγων, εἴτε δι' ἐπιδεικνυομένου ἐνδιαφέροντος, εἶναι δι' αὐτοὺς πράξις ἱερύσυλος, καταστρέφουσα τὸ σεβᾶ καὶ τὸν φόβον, τὰ μόναι αἰσθήματα ἅτινα ἐμπνέουσιν καὶ δι' ὧν συνδέονται μετὰ τῆς οἰκογενείας των.

Ἐπίσης μοναρχικῶς, ἀπολύτως, τυραννικῶς διαθέτουσιν οὗτοι τὴν τύχην καὶ τὸ μέλλον τῶν δυστυχῶν ὑπάρξεων, ἂς ἡ ἀδυναμία θέτει εἰς τὴν πλήρη διάθεσίν των.

Ἡ κόρη ὑπέφερε διηγετικῶς ἐκ τῶν μετὰ τοιούτου πατρὸς συγκρούσεων τῶν σαέφμων καὶ ιδεῶν τῆς. Ἐξοικειωθεῖσα νὰ υποτάσσεται καὶ μὴ ἀντιλέγῃ, ἀλλὰ καὶ ἐμμένουσα εἰς τὰς ἰδίας ἀρχὰς καὶ κλίσεις ἀπέφευγε, ὅταν ἠδύνατο περισσότερο νὰ συναντᾶται μετ' ἐκείνου, ὅστις τὴν ἀπεκάλει ἀνάρτητα καὶ τῆ εἶχε κηρύξει ἀληθῆ πόλεμον.

Μόνον κατὰ τὰς ὥρας τοῦ γεύματος ἀνεμετώπιζε τὸ πάντοτε σύνοφρον καὶ καταφῆς πρόσωπόν του, καταπίνουσα δὲ μετὰ τῆς τροφῆς καὶ πλῆγας πάντοτε μομφὰς ἢ πικρὰς λέξεις, ἀπεσύρετο ταχέως εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιόν τῆς, ἵνα ἐκεῖ μόνη ἐπιβίβηται εἰς τὰς προσφιλεῖς ἐνασχολήσεις τῆς. Πολλὰκις ἡ ἡμέρα ἤρχιζε νὰ ὑποπόσκη καὶ τὸ ἀσθενὲς κηρίον τῆς δὲν εἶχε σεβασθῆ ἔτι. Κατεγίνετο μόνη εἰς ἐκμύθησιν ξένων γλωσσῶν, εἰς μελέτην ἐξόχων συγγραμμάτων, εἰς ἀνάγνωσιν φιλοσοφικῶν ἔργων, ἐντρυσῶσα ἀπλήττω εἰς τὰς εἰς τῆς ἀληθοῦς ἀντιλήψεως τοῦ καλοῦ ἀπολαύσεως καὶ ἀποζημιουμένη οὕτω διὰ τὰς θλίψεις καὶ πικρίας, ἂς παρὰ τῆ οἰκογενείας τῆς ἐδοκίμαζεν.

Φίλη ἐπιστήθιος, νέα τῆς ἡλικίας, ἡ κόρη, ὅπως ἀντιτίθεται χαρακτήρος καὶ ιδεῶν συμπεριζέτω τὰ ὄνειρα τῆς νέας καλλιτέχνης, ἐνίχυνεν αὕτη ἐν

Η Ναθαλία της Σερβίας συγγραφέας. «Το ποίημα έστεμμένο πι-
δο» είναι ο τίτλος ύν φέρει τό βιβλίον της άτυχοϋ βασιλίσσης Ναθαλίας, άρ-
ροται δέ πρός τόν Άλέξανδρον βασιλέα της Σερβίας, υϊόν της συγγραφέως.

Τό έργον τούτο έγράφη είς στίχους, έν είδει δέ ποιήματος έπικού της Ά-
νταλίας, άφηγείται την ιστορίαν ήγεμονόπαιδος άρπασθέντος παρά τών κίλων
της μητρός του παρα όντων σατανικών, δαιμόνων και υϊανών, τίλοις άναφε-
ρόμενοι βιβάτως είς τούς άντιδικαίους της Σερβίας.

Έν τώ ποιήματι τούτω ούδαμος γίνεται λόγος περί του πατρός του παιδός.

Υποψήφιος νομική σύμβουλος της Μοντίας. Είνε πολύ πιθανόν νά
άνακηρύξη νομική σύμβουλος της Μοντίας ή δεσποινίς Έλλη Νούλς, δικη-
γός. Τό κόμμα του λαού την προέτεινε ως υποψήφιόν του, είνε δέ ή μόνη
ήλιος δικηγόρος της πολιτείας ταύτης. Ο νόμος δέν τό άπαγορεύει, άλλ όμως
όμιλών περί νομικού συμβούλου κάμνει γρήσιν τού άρσενικού, όχι δέ και τού
θηλακού γένους. Η δεσποινίς Νούλς είνε ηλικίας 28 έτών, έγεννήθη δ' έν Ναρθ-
σγοδό Η μητηρ της άπέθανεν όταν ή δεσποινίς Έλλη ήτο 11 έτών, έν έτος
βραδύρον αύτη έτελείωσε τό γυμνάσιον και είπήθεν είς την νομικήν σχολήν
της Βιένης. Ένταυθα έλαβεν άλληλοδιόχως άπαντας τούς ακαδημαϊκούς βαθ-
μούς, ούς άπονέμουσι τά άμερικανικά πανεπιστήμια, και τέλος άνεκρόχηθι δι-
δάκτωρ τού δικαίου μέ τόν βαθμόν άρίστα! Κατ' άρχάς τή παρενδελήθησαν
πολλά δυσκολία είς την εξάρσιν τού έπαγγέλματός της, άλλ αύτη είργάσθη
δραστήριως ως βουλευτής της πολιτείας είς ήν άνήκει, και κατά τό 1889 κα-
τώρθωσε νά ψηφισθή νόμος, δι' ού έπιτράπη είς τας γυναίκας νά δικηγορώσι.
Συνεπεία τού νόμου τούτου διωρίσθη δικηγόρος τή 1 Δεκεμβρίου τού 1890,
και έκτοτε εξασκεί τό έπάγγελμά της μετά τσαύτης ίκανότητος, ώστε ήδη κέ-
κται πελατεϊαν, δι' ήν πολλοί άνδρες θά έκυχωήντο.

Μονομαχία μεταξύ δύο δεσποινίδων. Έν Δός Άγνας μικρά πόλις
της Ισπανίας παρά την Βαλεντίαν έγένετο αίματηρά μονομαχία μεταξύ δύο
δεσποινίδων, αίτινες ήγάπων τόν αυτόν άνδρα. Η μονομαχία έγένετο διά πι-
στολίου. Αί μονομαχήσαται έπωροβλήθησαν τρίς. Τήν πρώτην φοράν είς ά-
πόστασιν 20 βημάτων, την δευτέραν είς απόστασιν 15 και την τρίτην είς ά-
πόστασιν 10 βημάτων. Προφανώς λοιπόν αί χαριτόβουτοι κόραι της Ισπανίας
δέν ήστειούοντο, και τρώνει δέν ήστειούοντο, ως άπεδείχθη έκ τών ύστερών,
διότι είς τόν τρίτον πυροβολισμόν ή μία εκ αύτών έτραυματίσθη σοβαρώς είς
τό στήθος. Η σφαίρα διέτρησε τόν δεξιόν αύτης πνεύμονα και ήδη ολίγιστα
ύπόσχοιον περί σωτηρίας της έλπίδες.

Η τραυματισθείσα είναι μόλις δεκακοιταίς και ή αντίπαλός της δεκαεν-
νεαίς. Αί μάστρες των, ως είκόσ, ήσαν γυναίκες και ή μόν μία ήτο ή σύζυ-
γος τού δημάρχου, ή δέ άλλη εξαδέλφη τού εύτυχούς άνδρός, χάριν τών ώ-
ραίων όφθαλμών τού όποίου έκτυπήθησαν αί δύο κόραι.

Αί Ισπανίδες, ως φαίνεται, προτρέχουν έν τή προόδω τού αϊωνός μας!

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΘΕΑΤΡΟΝ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΜΟΝΟΙΑΣ Τό «πράσινο Φουστάνι» είναι ο τίτλος τού
νέου κωμειδουλίου τού κ. Καλαποθάκη, τό όποιον άνεδιδάσθη επί τής σκηνής
τού θέατρος της Όμονοίας την παρελθούσαν Παρασκευήν.

Οί ήθοποιοί υπεδύθησαν άρίστα τό μέρος των και αυτό δέ τό κωμειδούλιον
ήρσεν είς τό κοινόν, ως προκαλούν τόν γέλωτα διά τών έπιτυχών έν αύτώ εί-
κόνων και τών έγκατεσπερμένων εύφρολογιών.

Η μουσική έλαφρά, εύθυμος, συντελεί μεγάλως είς την έπιτυχίαν τού έρ-
γου, τό όποιον έχειροκροτήθη επανειλημμένως. Πρός τούς κ. κ. ήθοποιούς προ-

στιγμαίς άπογοητεύσεως, έμετριάς τας όρμās και παραφοράς της έν στιγμαίς
ζωηρού ένθουσιασμού.

Η Αικατερίνη Ζωρά—ούτω ώνομάζετο ή φίλη της ήρωίδος μας—ήτο φύ-
σις εύαίσθητος και εύγενής, άλλά διάνοια άδρανής, άπορευόουσα μετ' έπιμονής
πάντα κόπον, πᾶσαν σοβαράν μελέτην, πᾶσαν οϊανδήποτε σπουδαίαν ένατή-
λυσιν. Ωχρά, λεπτοφυής, με όφθαλμούς ρευδωδείς και με παρεΐξας, αίτινες
έχρωματίζοντο πάντοτε με τό ύπορόδιον εκείνου ίσχυρόν χρώμα τών προδιατε-
θειμένων είς στηθικά νοσήματα, ή νεανίς αύτη συνεκέντρον είς έν και μόνον
αίσθημα πᾶσαν την δύναμιν της ψυχής και τού πνεύματός της: είς τό αϊ-
σθημα της άγάπης, ύπό τας πολλάς και ποικίλας αύτου έκφάνσεις. Γίτικη
στοργή, φιλία, έρως, κατείχον τοιαύτην έν τή καρδία της θέσιν, ώστε άνευ
της ίσχυρός τών αισθημάτων τούτων επίδράσεως, άνευ τών έκάστοτε άνανευο-
μένων συγκινήσεων, τών ως εκ της χαράς και λύπης έναλλασσόμενων δο-
νήσεων της ψυχής ήδυνάτει νά ζήση.

Πολλοί εξύμνησαν την έφηβικήν ηλικίαν της κόρης. την περίοδον δηλ,
καθ' ήν αύτη από παιδίον άθώον, άδαές, άπερίσκεπτον μεταβάλλεται άποτό-
μως, τυχώς έντός ενός έτους ή ενός μηνός είς όν σοβαρόν, φέρον εύθύνας διά
πᾶσαν σκέψιν και πράξιν του. Πολλοί παρωμοίωσαν την νεανίδα προς άνθος,
όπερ ένώ την προτεραιάν έτι ήτο κλειστόν, έντός τών πρασίμων και άμόρφων
του κίλυκος σπαλίων, ή όρόσο: μιὰς και μόνης νυκτός ήρκεσεν αύτῃ, όπως
χαιρετίσθη την άντατολήν της έπαύριον, με άνοικτική και μυροδόλον στεφάνην,
φέρουσαν είς φώς θαυμασίους χρωματισμούς και άρωματίζουσαν την άτμό-
σφαιραν διά τών γλυκυτέρων μύρων.

Άλλ' όλίγοι, πολύ όλίγοι, δυστυχώς έτέκρηθησαν πώς νά προφυλάξωσι τό
άνθος τούτο από τας πολύ καυτικές πνοάς τού φλέγοντος ήλιου, πώς νά σώ-
σωσι τά γλυκέα άρώματά του από τόν ίδν τῶν φαρμακερών έντόμων. Πόσα
άνθη ούτω έκτεθειμένα δέν μαραινόνται και άποφυλλίζονται και άποχρωματι-
ζονται εύθύς ως άνθίσωσι, εύθύς ως ο πολύ θερμός ήλιος λούσθη αύτα διά τών
πυρρικών άκτίμων του. Και πόσα νεανίδες δέν πίπτουσι θύματα, άκριδώς
διότι ή άτμόσφαιρα έν τή ζώσιν είναι άκατάλληλος διά τά εύγενή και τρυφερά

συνέχθησαν ώραιαι λευκαί άνθοδέσμαι, προς τόν πάντοτε δέ χαριτωμένον Πα-
τόπουλον ζεύγη περιστερών και προς τόν ποιητήν δύο ώραιαι εκ άφνης στε-
φανοι.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ. Η «Φρανσιλλόν» είναι μία επί πλέον
έπιτυχία της κ. Παρασκευοπούλου. Τόν δυσκολώτατον χαρακτήρα της νέας
ταύτης γυναίκας ένόησεν άρίστα ή Έλληνίς καλλιτέλης και άπέδωκε μετα θου-
μασίας τελειότητος, έπισπάτακα τόν θαυμασμόν τού κοινού. Ο κ. Κοτοπούλης
ως σύζυγός της ήτον άπαράμιλλος. Ψυχρός, άπαθής, φλεγματικός, άλλής blasé
σύζυγος, είς εκείνον, οίτινες τά δίκαια παράπονα τών γυναικών χαρακτηρίζουσι
ως φαντασιοπληξίας, συντέλεσε μεγάλως είς την έπιτυχή τού έργου παρά-
στασιν. Οί λοιποί άνδρες και γυναίκες μέτριοι. Τόν θέατον τούτον άνάγκη νά
πλουτίωσι πλην τών νέων έργων και πρόσωπα νέα εξ άμωτέρων τών φύλων,
έν μάλιστα, ως έλπίζομεν, αί παραστάσεις τού θά συνεισθώσι και τόν προ-
σεχί χεϊμόνα.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΦΑΑΗΡΟΥ. Ο «Grand Mogol» έπίχθη έπιτυχώς, ή
επανάληψις δέ τού «Bocace» ή χάριστητε πάντας, διότι τα πλείστα τών προ-
σώπων τού Γαλλικού θέατρο έπιτυχάνουσι έν αύτῃ. Η νέα ύψίφωνος κ.
Gregia έμείψε μετά πολλής τέλης και γλυκύτητος την γ' πράξιν της Λου-
κίας δε-λα-Μερμούρ και έχειροκροτήθη ένθουσιωδώς.

ΣΥΜΒΟΛΗ

Άποκρυστάλλωσις άνθών. Θέσαστε έντός κανίστρου εκ σύρματος μεταλ-
λικού άνθη διάφορα, εξαιρουμένων τριανταφύλλων. Περιτυλίξατε τό κανίστρον
διά διαφανούς γάζας και βυθίσατέ το ως έχει έντός διαλύσεως στυπτηρίας κατά
τάς εξής αναλογίας: 150 όρ. στυπτηρίας με τέσσαρας λίτρας ύδατος. Τό κά-
νιστρον βυθίζεται, όταν ή διάλυσις είναι έντελώς ψυχρά, διότι ούτω τά άνθη
διατηρούσι την φυσικήν τών χρωμάτων των ζωηρότητα και ή στίψις άποκρυ-
σταλλούται ταχύτερον παρά έν ήτο θερμή.

Όταν τά άνθη καλυφθώσιν ύπό έλαφρού στρώματος κρυστάλλων, εξάγετε
μετά προσοχής τό κανίστρον εκ τού άγγείου, έν τῷ έχετε την άνω διάλυσιν και
τό άρίνετε νά κατασταλάξη επί 12 ώρας. Η άνθηρότης τών άνθών διατηρεί-
ται πολύν χρόνον.

Τό θέρος έπιτρέπεται είς τά τένας σας νά τρώγωσι πολλά χορταρικά και
πολλά όπωρικά, άρκει νά ήναι ώριμα και ώρέακτ' Ούτω άπορευόουσι τά
εξανθήματα, τά δυσπεψία και τας συμφορήσεις τού αίματος είς την κεφαλήν.
Τούς καρπούς όμως πρέπει νά τρώγωσι τας ώριμμένους τού φαγητού ώρας και
όχι άτάκτως και κατά διελείματα. Τό πεπνί τρώγουσι πάντοτε ως όρεκτικών
πρό τού φαγητού, διότι είναι δύσπιπτον, και απαιτείται άβηθος ό πεπτικός γυ-
μός τού στομάχου διά νά χωνευθή.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ Γαλλίς φέρουσα άρίστα συστάσεις ζητεί μήμηματα
γαλλικής. Πληροφορία παρ' ήμίν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ Έλληνίς καλής οικογενείας και άοιστα κατηρητισμένη
ζητεί θέσιν οικοδιδασκάλου είς τν εξωτερικόν. Πληροφορία παρ' ήμίν.

ΚΥΡΙΑ Γερμανίς διδάσκουσα την γερμανικήν και λλειθόκωμβάλον, και έ-
χουσα άρίστα συστάσεις, ζητεί καλήν οικογένειαν, παρ' ήν νά διδάσκη ώρας
τινας άντι τροφής και κατοικίας. Πληροφορία παρ τῷ β.δελιοπωλείω Μπέκ.

αίσθήματα, άτνα άναπτύσσονται είς τά παρθενικά στήθη των! Πόσαι μητέρες
άκουσίως, άσυνειδήτως, νομίζουσαι ότι έπιτελούσι τό καθήκόν των, ότι εργά-
ζονται διά την εύτυχίαν της κόρης δέν καταστρέφουσι διά τού άπανθρωποτέ-
ρου και σκαιότερου τρόπου πᾶν ό,τι εύγενές και τρυφερύν ύπάρχει έν τή ά-
γαθή και άνοσηπτή αύτης καρδία! Πόσοι άγγελοι μεταβάλλονται είς δαίμονας,
πόσαι νόμφοι χαράς είς έριννώδας, διότι οί γονείς, τό σχολείον, ή κοινωνία, οί
νόμοι, αί παραδόσεις συνωμοτούσι κατ' αύτών.

Η νεαρά Αικατερίνη άνήκει άκριδώς είς την τάξιν τών δυστυχών τού-
των θυμάτων. Έντός μιὰς νυκτός τό χθές έτι παιδίον έγένετο νεανίς. Μία και
μόνη νύξ, όπως έννοήσθη την γλώσσαν τού έρωτος, όπως άφίση την εύπιστον
παιδικήν ψυχήν της νά σαγηνευθῃ, νά ύποστῃ την άνεκλάητον ήδονήν τών
πρώτων τού έρωτος συγκινήσεων. Χθές έτι άμέριμος ως πηλόν έψαλλεν ά-
σματα παιδικά. Σήμερον τό όμμα της προδίδει ταραχήν ψυχής. Δέν άγαπᾷ
έτι, άλλ' αισθάνεται ότι άγαπᾷται. Μήπως; τῷ βλέμματι τού δεκαεπταετούς
έκείνου φίλου τού άδελφού της δέν έλλάγησαν είς την ψυχήν της από της προ-
τεραιας γλώσσαν έντελώς νέαν. Μήπως άπερχόμενος ό Νίκος δέν τῷ είπεν ότι
είναι ώραία και ότι την άγαπᾷ!

Η παιδική κατῆ νύκτα εκείνην έκοιμήθη πολύν βραδύτερον τού συνή-
θους, τοιαύτην αί δύο έκείναι λέξεις τῷ ένοπιήσαν έντύπωσιν. Άλλά μήπως
και οί γονείς της και ή φίλη της δέν την ήγάπων; Όποία λοιπόν διαφορά
ύπήρχε μεταξύ της άγάπης, ήν ό νέος έκείνος τῷ εξεδήλωσε και της άγάπης
της φίλης της. Άνήσυχος, τεταραγμένη, άγνωστα τί έχει, τί αισθάνεται,
φοβουμένη, ώστε είχε διαπράξει κακήν τινα πράξιν, έχουσα διαθέσιν νά κλαύση
και εύχαριστημένη ένταύτῃ, έκοιμήθη ύπνον τεταραγμένον και άφυπνίσθησθε-
δόν πυρρῶσους. Πόσον άνοπομόνως άνέμενε την στιγμήν, καθ' ήν θά ήδύνατο
νά ίδῃ την φίλην της νά τῷ είπῃ τέλος και αύτη σοβαρόν τι, δυνάμενον νά
προκαλέσῃ την εκπληξίν της. Ηθθάνετο τό πτωχόν παιδίον ότι από της ήμέ-
ρας εκείνης ήρχιζε δι' αύτην νέα ζωή. Η ήσυχία της, ή χαρά, οί παιδικοί ποθοί
της, τά μεγαλύτερα και φιλοδοξότερα όνειρά της εξήμεθενίζοντο πρό της νέας
(έπεται συνέλεια)